EEN DROOM

door CISSY VAN MARXVELDT

Ze was een meisje, zooals er ontelbaar veel meisjes in Londen zijn. Ze viel niet op, nòch door een knap gezichtje, nòch door een aardig figuurtje. Kalm en onopgemerkt ging ze haar weg door het groote Londen, en ze streed haar strijd om het bestaan als een dappere, kleine soldaat. Tòch was ze gelukkig. Toen ze nog thuis was bij haar ouders, die woonden in een klein dorpje in de provincie Kent, had ze alreeds het verlangen gevoeld naar de groote stad, had ze al gedroomd, hoe ze eens, als ze maar oud genoeg zou zijn, òok daar zou werken. Wàt haar werkkring zou worden, had ze er nooit bij gedroomd, en dus was het geen teleurstelling voor haar, toen ze, ouder geworden, geen talenten bleek te bezitten, en de eenvoudige betrekking van typiste op het kantoor van de firma Harrison and Spencer had haar verlangens bevredigd. Ze verdiende nog wel niet veel, maar och, ze had ook zoo weinig uitgaven. 's Avonds werkte ze voor boekhouden, of ze stenografeerde bladzijden uit een boek, om toch vooral haar stenografie bij te houden.

Eens, ze was drie maanden op kantoor, werd ze op het privé-bureau geroepen. Dat werd een dag van beteekenis voor haar, want toen werden haar voor het eerst door Mr. William Spencer de brieven gedicteerd. Ze had zich wat zenuwachtig en gejaagd gevoeld, maar Mr. Spencer's rustige stem had haar spoedig haar kalmte teruggegeven. Ze had accuraat en vlug gestenografeerd, en later de brieven, keurig verzorgd, binnengebracht. Sinds dien dag was het gedaan met het eentonige overtypen of tabellen maken. En na een half jaar werd haar salaris met een pond per week verhoogd. Wat een gelukkige brieven gingen naar het dorpje in Kent!

Op een mistigen, kouden Novembermiddag, zat Muriel Golder weer in het privé-kantoor brieven op te nemen, toen, na een haastigen klop, de deur opengestooten werd en een jonge man binnenkwam. Ze hoorde een heldere stem zeggen: „Stoor ik?" en Mr. Spencer rustig beweren: „Nee, nee, volstrekt niet." Bescheiden wilde ze zich terugtrekken, maar een: „Wacht u even juffrouw," deed haar weer gaan zitten. Even keek ze naar den jongen man, die binnengekomen was; hij leunde achterover in een der groote clubstoelen, en vertelde geanimeerd en levendig van zijn reis naar Italië, waarvan hij twee dagen geleden teruggekomen was.

Muriel bleef kijken, kòn haar blik niet meer afwenden. Ze vond hem zoo deftig en knap, zoo hèel iets anders dan Mr. Spencer was. Plotseling keek hij naar haar, en Muriel, haar gezichtje opeens vlammend-rood, boog zich over haar werk.

Na dien dag kwam Douglas Keith Wilboury dikwijls oploopen, en Muriel, kleine, eenvoudige Muriel, beefde steeds, als ze zijn stap op de trap hoorde. Hij nam geen notitie van haar, groette haar achteloos, en Muriel voelde zich in zijn nabijheid angstig en verlegen.

Kerstmis kwam en Muriel reisde naar huis. Heerlijke dagen bracht ze door met Vader en Moeder en Betty, haar jongere zusje. Ze had zòo veel te vertellen, en Betty vond, dat ze zoo'n lady geworden was. Maar Moeder zag wel, dat Muriels blauwe oogen nog dezelfde open, trouwe uitdrukking hadden. Muriel was niets veranderd, en met een gerust hart lieten de ouders hun kind nà Kerstmis weer naar Londen teruggaan. Van Douglas Keith Wilboury had Muriel evenwel niet gesproken ....

Toen opeens, half Januari, gebeurde het onverwachte. Om 5 uur naar huis gaand van kantoor, kwam een jonge man naar haar toe, die vroeg: „Miss Golder?"

„Ja," zei Muriel verwonderd. „Ik heb een briefje voor u van Mr. Keith Wilboury." Muriel schrok, ze voelde haar gezichtje strak worden, maar de man scheen dit niet op te merken, ging weg, na haar beleefd gegroet te hebben.

Door het drukke gewoel van Londens straten, stapte Muriel naar huis. Soms, als ze laat was, ging ze met een autobus, maar nù dacht ze daar niet aan. In haar mof had ze het briefje, af en toe woog ze het in haar eene handje. Wat kon hij haar te schrijven hebben?

Ze kwam thuis in het groote boarding-house, waar ze woonde, en waar ze op de vierde verdieping een slaapkamer had. In de eetkamer hoorde ze al het geroezemoes van de stemmen der anderen, maar vlug rende ze de trappen op naar haar kamer. Ze moest eerst haar brief lezen. Ze hijgde licht toen ze boven kwam, en haar hart klopte onregelmatig. Toen ritste ze het couvert open, en las. — Een kort, koel, beleefd briefje; dat hij vèel correspondentie had af te doen, die hij zelf niet kon bijhouden. Of Miss Golder geneigd was, drie avonden in de week van 8-10, bij hem aan huis, Kensingtonstreet 4, te komen typen. Hij verzocht haar, indien ze er op inging, dit niet aan Mr. Spencer mee te deelen, omdat het feit, dat ze 's avonds bij een vriend van Mr. Spencer werkte, dezen misschien onaangenaam zou zijn.

En dàt was het eerste, wat Muriel in haar jonge leven verzweeg.

II.

Den volgenden avond om acht uur stond Muriel voor het deftige huis in Kensingtonstreet. Twee keer was ze er al voorbijgeloopen, omdat ze niet durfde bellen. Het huis leek zoo groot en rijk, en ze schold zichzelf wel voor een „silly baby," maar ze was bang, bang .... Waarvòor had ze niet kunnen zeggen. Toen vermande ze zich, en schelde. Een knecht deed open. Ze zei zacht, dat ze Miss Golder was, die kwam typen. Haar hart klopte in haar keel, en in haar mof kneep ze nerveus haar handen.

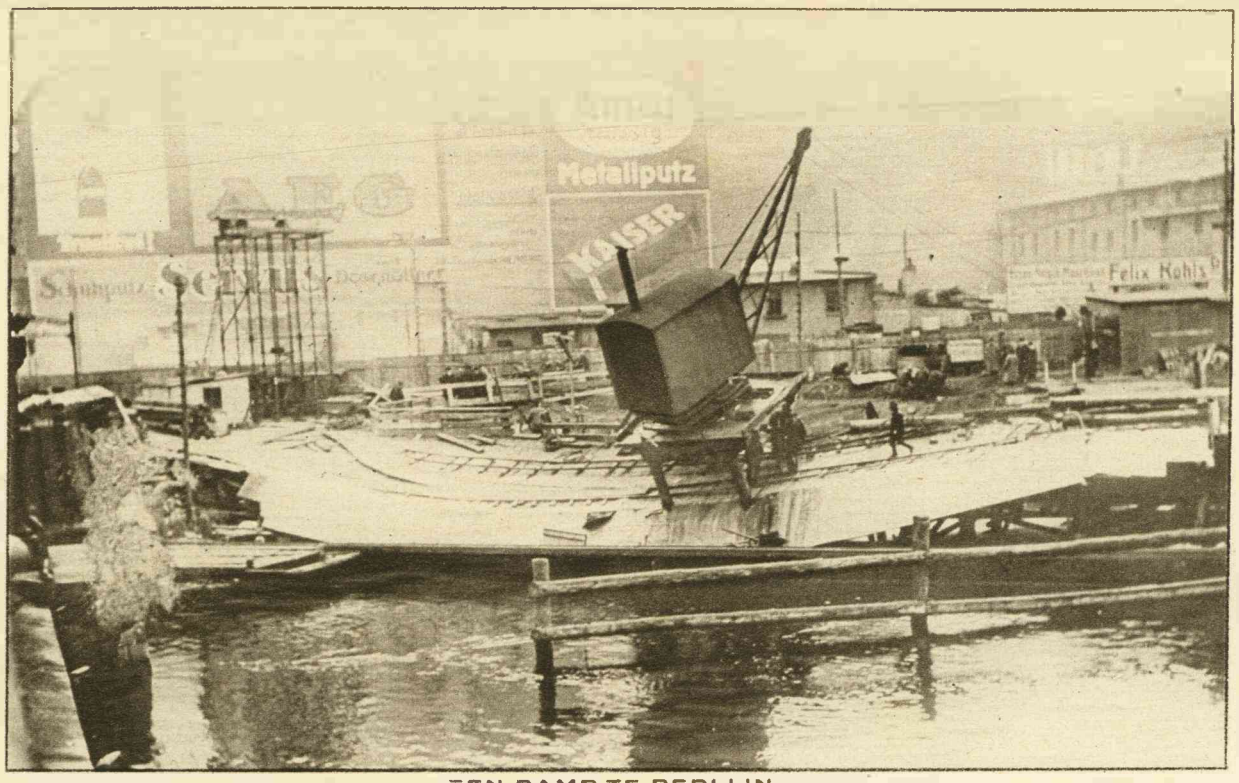
Door een vestibule en een lange gang, liep ze achter den knecht aan. Hij deed een deur voor haar open, en Muriel stond in een groote, vorstelijk ingerichte kamer. Ze zag eerst niets dan den prachtigen haard, waarin de blokken hout knetterden en knapten. Stil bleef ze staan bij de deur, tenger, jongensachtig figuurtje, eenvoudig in haar zwartfluweelen manteltje, de oogen groot, nerveus-donker, het haar wegkroezend van onder het petit-gris mutsje.

Douglas Keith Wilboury kwam langzaam overeind van den divan, die schuin in een hoek van de kamer stond. Achteloos lagen veel tijdschriften om hem heen verspreid. Muriel, haar onderlip intrekkend, wat ze altijd deed, als ze verlegen was, dacht aan huis, aan Moeder en Betty. Wat zou Betty opkijken van al die weelde.

„Dus u wilt me wel een paar avonden in de week helpen?" — Zijn stem klonk vriendelijk, en Muriel knikte verlucht, haastig: „O, heel graag."

Hij lachte even. .... Het was die làch, die Muriel haar angst en zenuwachtigheid deed vergeten.

Dien avond werkte ze onafgebroken tot tien uur, en toen ze naar huis ging, bekende ze zichzelf blijmoedig, dat het haar enorm meegevallen was. Een hèèl opgeruimde brief, waarin ze over haar nieuwe financieele fortuintje schreef, ging naar huis, doch was het opzet

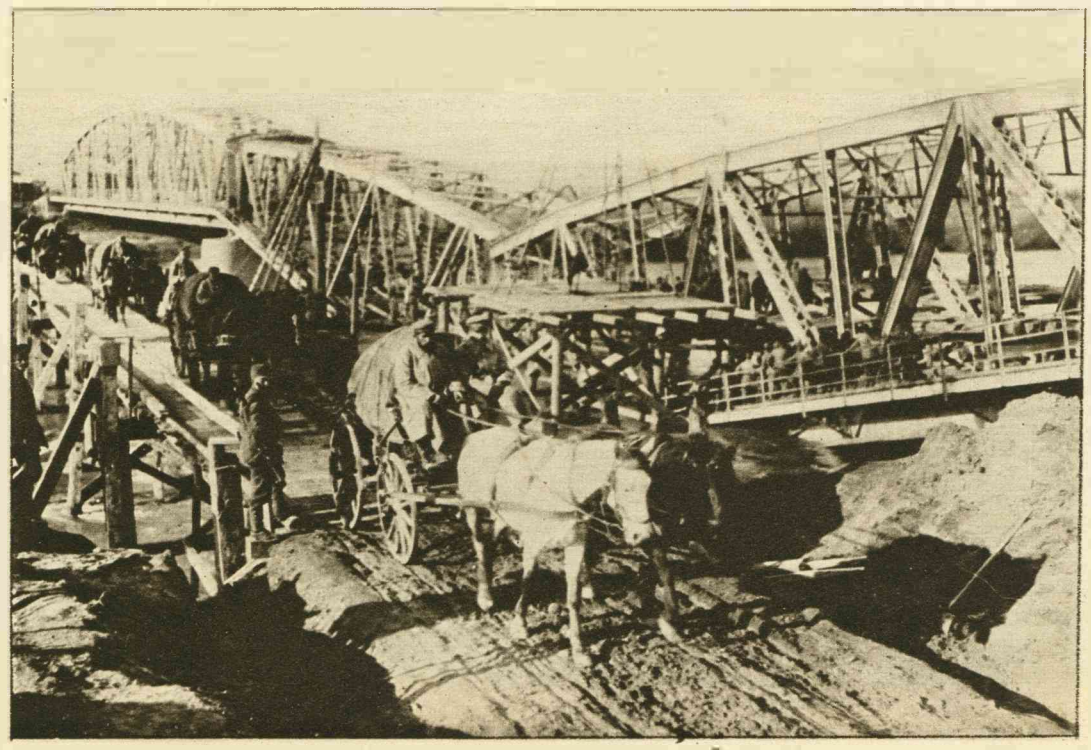

EEN RAMP TE BERLIJN.
De groote tunnelwerken van de ondergrondbaan te Berlijn hebben verleden week ernstige schade geleden, doordat een gedeelte is ingestort, waardoor het water over een grooten afstand den tunnel vulde.

DE TERUGKEER VAN DE „MÖWE".
Graaf Dohna-Schlodien, de commandant van de befaamde „Möwe", die zoo veel pennen in beroering heeft gebracht. De foto geeft den heer Dohna bij zijn aankomst te Berlijn.

BEGRAFENIS PROFESSOR H. P. WIJSMAN.
Woensdag 22 Maart had op de eerste algemeene begraafplaats te Utrecht de teraardebestelling plaats van het stoffelijk overschot van prof. dr. H. P. Wijsman, waarbij talrijke autoriteiten tegenwoordig waren. *(foto Joh. Geijtenbeek).*

DE TOESTAND IN SERVIË.
De door de Duitschers naast de spoorbrug in de nabijheid van Stalatz geslagen hulpbrug. (Stalatz is gelegen aan de rivier de Morava in Zuid-Servië).